

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068643232/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Uvillie. Undertiden drog han Barnet tæt hen til sig og stirrede i dets yndige Ansigt, for i de barnlige Træk at lede om den forhadte Faders, og til sin Qval forestille sig, at de vel desværre havde været skjønne. Han blev saaledes med hver Dag mindre Herre over sig selv og bestræbte sig næsten ikke længere for at skjule det Voldsomme og Vilde i sit Hjertes Tilstand for Claudine, i hvis rolige, stille Tilværelse hans stormfulde Nærhed forstyrrende begyndte at indgribe. Ikke blot mødte hun ham tidlig og silde paa hver af sine Yndlingsveie, men da hun, paa Grund heraf, ikke længere ene forlod Huset, saae hun ham saa ofte staae for sig, naar hun med sit Arbeide sad under sit kjære Kastanietræ, at hun med Bekymring forudsaae, at hun snart maatte forlade dette yndede Tilflugtssted og lukke sig inde i sit Værelse; thi denne brændende Elskers hele Væsen og Hentydninger til de Lidelser, hun foraarsagede ham, indjog hende en ufrivillig Forfærdelse.

Det Urimelige i dette Forhold kunde naturligvis ikke vedvare i lang Tid. I et lyst Øieblik besluttede Baronen omsider at gribe rask i sin Skjæbnes Urne, og med en tilkæmpet rolig Mine nærmede han sig en Dag, da Claudine havde povet sig ud i Haven.

Med et Udtryk af stille Bedrøvelse sagde han: De vil dog ikke flygte for mig, som for et vildt Dyr, men unde mig et Øiebliks Samtale?

Claudine anviste ham en Plads ved sin Side under Kastanietræet, der med venlig Haand skjulte de To med sine yppige Blomster, med sine brede Blade og Grene, ligesom det vidste, at den forestaaende Samtale vilde handle om Kjærlighed.

Med en Stemme, der ikke var fri for en sagte Skjælven, sagde nu Baronen: Det, jeg har paa Hjertet at sige Dem, veed De ganske sikkert, thi jeg kan ikke troe, at De kunde mistyde den ubegrændsede Høiagtelse, jeg nærer for Dem. At jeg elsker Dem, kan ikke være Dem nogen Nyhed. Jeg saae Dem første Gang uden at sees af Dem, og fra det Øieblik af har jeg ingen anden Tanke havt end Dem. Jeg kan med Sandhed forsikkre, at De er min første Kjærlighed, og De vil ogsaa blive den sidste. Derfor kommer jeg for med rene Ord at beile til Dem. Vil De blive min Kone? Alt, hvad mit er, lægger jeg for Deres Fodder, jeg vil være Dem den kjærligste Ægtemand, og sørge, som Pligten kræver, for Deres Søns Opdragelse og Deres Skjæbne efter min Død. Siig, vil De gjøre mig til det lykkeligste Menneske?

Med stor Undseelse svarede Claudine: Ak, Hr. Baron! En saa paa-

faldende Mesalliance vilde vel, langt fra at gøre Dem lykkelig, snarere staae iveien for Deres Fremtid, der nu ligger for Dem med saa lyse Farver.

– Nei, ikke uden i Forening med Dem. Jeg er min egen Herre! jeg forlanger ingen anden Lykke end den at leve rolig og i Kjærlighed.

Claudine sukkede, det kostede hende Møie at forklare sine Tanker uden at saare den ærlige Beiler. Baronen havde grebet hendes Haand, hun lod ham beholde den, og sagde med et sagte Haandtryk: Tro mig! jeg føler det Ærefulde, det Misundelsesværdige i den Skjæbne, De tilbyder mig, men saameget mere burde jeg, hvis jeg modtog den, kunne sige mig selv, at jeg ikke var den uværdig, jeg maatte tiltroe mig virkelig at kunne bidrage til Deres Lykke, men det kan jeg ikke, thi kun den inderligste Kjærlighed kan være Gjengjæld for Deres, og den staaer det ikke mere i min Magt at give nogen Mand.

Baronen taug med bedrøvet Mine. Efter et Øiebliks Taushed sagde han: Men De er jo dog fri.

Jeg er ikke engang vis derpaa, svarede Claudine med nedslagne Øine.

– De forestiller Dem maaskee, at Deres Mand, som blev borte paa en Søreise, ved et eller andet Mirakel kunde være ilive. Men jeg beder Dem betænke, hvor høist urimeligt et saadant Haab dog er. Efter saamange Aars Forløb skulde da intet Menneske, enten af Skibets Besætning eller Andre, have mindste Efterretning at give om ham? Men ialfald maa det jo ikke være umuligt at tilveiebringe nogen større Vished herom. Hvad var Skibets Navn? hvor var dets Hjemstavn? Hvem var dets Rhedere eller Participanter? Nævn mig alt Dette, og der skal Intet blive forsømt for at skaffe Vished om dets Skjæbne.

Efter et Øiebliks Betænkning svarede Claudine: Jeg kunde vistnok undvige at besvare disse Spørgsmaal; jeg kunde sige, uden at lyve, at omstændelig Beretning om et elsket Menneskes voldsomme, maaskee pindlige Død er saa sønderrivende, at jeg er svag nok til at flye et Billede, der vilde martre min Phantasie Dag og Nat. Men den Hengivenhed, De viser mig, giver Dem Ret til min Fortrolighed, saameget mere, som Det, jeg har at betro Dem, rimeligviis vil være en Modgift mod den Trolddom, som jeg ubevidst har øvet imod Dem. De troer, som Alle, at jeg er Enke, at min Søn er Frugten af et lovligt Ægteskab. Det er ikke saa. Som en meget ung, uerfaren Pige, er jeg bleven henreven af Tidens regelløse Grundsætninger, af min Omgiv-